

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OȚEL, CRISTINA

Hanoracul tău / Cristina Oțel. - Domnești : Quantum Publishers, 2018

ISBN 978-606-8862-65-1

821.135.1

Tipărit în România

Hanoracul tău

CRISTINA OȚEL

Capitolul 1

Mihail

Regret amarnic decizia de a veni la școală.

Ațipesc puțin spre dimineață și, când simt că mă fură somnul, iar mirosul chimic al vopselei se topește sub pleoapele mele fluturând, Sorina intră val vârtej în cameră, alungând liniștea cu o melodie odioasă ce răsună din telefon. Pentru că, logic, Adrian a trebuit să-i cumpere un card de memorie care să-i permită păstrarea nenumăratelor cântece alese pe sprânceană doar să-mi albească mie firele de păr de pe cap.

Lamentările și rugămințile n-o înmoaie și mă trimite la școală ca pe un copil de șapte ani, cu rucsacul pe umăr și fursecurile la pachet. Cea mai mare greșală din viața mea! Eu sunt un băiat conștiincios și un exemplu demn de urmat (Nu!), astfel că mă car fără prea multe argumente. Altfel, aș fi fost nevoit să ascult predica fără cap și coadă a Sorinei.

Prima oră, lucrare la muzică. Păcat că, în loc să scriu teorie muzicală, creionez forme abstracte pe foaia respectivă. Deh, predilecția spre artă nu s-a extins și spre domeniul muzicii, iar asta înseamnă o altă notă mică în catalog și alte predici, ce, din nefericire, nu vin din partea Sorinei.

A doua oră, suntem cu toții supuși admonestărilor verbalizate de dirigintă. Trezită cu fața la cearceaf, își face damblaua numărând absențele tuturor. De câte ori a fost necesar s-o facă până ce nu s-a mai încurcat în numărătoare? De multe! Desigur, e de înțeles. Și eu m-aș încurca dacă aș ajunge la un număr cu patru cifre când vine vorba de absențele clasei.

Așa ne trezim la a doua oră, acompaniați tot de dânsa.

Respectele la engleză sunt mereu neanunțate, având în vedere că suntem tineri responsabili și învățăm pentru noi, nu pentru școală, ceea ce ne face să fim mereu pregătiți. Eu le privesc nu ca pe o metodă inutilă de verificare, ci ca pe o strălucită obsesie a dirigintei. Pe nepusă masă, apare la oră cu un zâmbet forțat și o căutătură sfidătoare, pe care nici măcar ochelarii ei rotunzi n-o diminuează. Ne anunță că avem parte de o nouă verificare. O rutină, deja i-am învățat tabieturile. Ziua de azi nu este o excepție. Mult mai senină decât ne așteptam cu toții, ne-a trântit foile, dedicându-și timpul prețios răsfoirii unui catalog de cosmetice.

Rezolv exercițiile, o corvoadă, nu o binecuvântare. Plictisul din aer face ca cele douăzeci de minute rămase să treacă enervant de greu.

Noua colegă, lângă care am șansa de a sta din cauza voinței dirigintei, nu mișcă. Se concentrează atât de intens la foaia din fața ei, încât îmi dă impresia că este pe cale să facă un atac cerebral.

Îmi ocup timpul analizând-o pe ea. Ultima dată când am fost pus în fața unei asemenea așteptări de coșmar, am dăruit o lucrare cu rezolvări corecte, dar și multe schițe înghesuite pe marginile tăioase ale colii. Diriginta nu și-a prezentat aprecierea și extazul la vederea minei de creion difuzate pe foaie, așadar, am primit exclamații dojenitoare, nicidecum un moment de ridicare în slăvi.

Dintre toți elevii, Anastasia este singura persoană care nu pare să aibă un scop din a-mi distruge simțul auditiv. Sigur, alții ar putea spune că este lipsită de maniere. Nu are intenția de a comunica și mă simt de-a dreptul flatat că îmi aruncă o formulă de salut când vine și când pleacă. În rest, fata este ruptă de realitate, iar din felul în care se comportă, înțeleg că nu are de gând să inițieze o relație de amicitie cu vreunul dintre noi. Chestiune care nu face obiectul meu de interes, însă, cum minutele trec greu și timpul se întinde mai mult

decât ar trebui, îmi ocup involuntar mintea cu gânduri despre ea.

Grozavă la învățat nu este. În general, depune un efort mic și scrie ceva pe lucrări, astfel încât are nota cinci asigurată. De această dată, degetele i s-au înfășurat pe acel pix ronțăit la capăt și stă aplecată asupra testului într-o poziție rigidă, însă nu dă semne că ar avea în plan să rezolve exercițiile.

Azi poartă un hanorac negru, singurul obiect vestimentar pe care-l alege. În fiecare zi altă culoare, dar nu iese din tipar. Pare mult mai palidă din cauza contrastului. Din față se aud câteva remarci la adresa ei, dar toate acestea nu există pentru ea. Transferul în clasa noastră nu i-a fost prielnic. Sau așa cred. Din cauza reținerii de a discuta cu ceilalți, indiferent ce se petrece, ea tace mălc. Reacțiile ei nu apar niciodată. În pauză, ori dispare pentru acele zece minute, ori își pune căștile pe urechi, ignorând total ce se petrece în jurul ei.

Opt minute până la finalul orei. Deja două tipe au predat foaia și acum fac un live pe ascuns, pentru că oamenii de pe Facebook mor de curiozitate să afle cu ce își omoară ele timpul în orele de engleză.

Aerul devine sufocant. Perspectiva vocilor pițigăiate ale fetelor și cele prea înfocate ale băieților care vor izbucni odată cu soneria pavează de acum drumul unei viitoare migrene.

Unde este Adrian ca să îmi citească gândurile? Mereu cântând prin casă cum că aș fi, mai degrabă, rudă cu Sorina, având în vedere ultimele mele acțiuni și neglijența complet voită față de activitățile școlare.

Ca ieșită dintr-o transă, colega mea încercuiește niște răspunsuri cu asemenea agerime, încât îmi dau seama că sunt la nimereală. O face la țanc, pentru că în secunda imediat următoare se aude soneria.

Odată cu pauza se instalează zgomotul chinuitor, tonuri înalte și scaune împinse pe parchet. Este echivalentul unei jungle clasa noastră, diverse specimene dându-și frâu liber,

care mai de care epatând în felul lor. Pentru a mia oară mă întreb cât de imbecil să fi fost eu ca să vin de bunăvoie la școală.

Anastasia este singura persoană care nu bagă în seamă momentul recreațional, ținându-și ochii lipiți de bancă. Aștept ca fata să mă ignore când îi ofer din pachetul meu, pentru că orice sună mai promițător decât să-mi concentrez involuntar atenția pe zarvă. Chiar și mormăielile ei morocănoase. Pentru că la prima strigare nu tresare, îmi permit să pocnesc din degete în fața ei. Se uită dezinteresată la mine, cu o expresie goală și cu buzele strânse. Zâmbesc pe măsură ce îndrept cutia către ea.

— Hei, te poți servi dacă dorești...

Este clar că nu are intenția asta, dar eu sunt convins că s-ar da pe brazdă dacă ar gusta din bunătațile preparate de Sorina.

Niciodată de când s-a transferat n-am văzut-o mâncând ceva în timpul școlii. N-ar fi îngrijorător, în general. Poate ea nu are un apetit ca al Sorinei, ceea ce ar fi de-a dreptul îngrozitor, deoarece draga mea cumnată rupe frigiderul în două, dar e lipsită de energie. Fața ternă, ochii încercănați și zilele în care se mișcă greoi, abia târându-și picioarele după ea, nu sunt lucruri peste care poți trece cu vederea.

— Nu, mulțumesc! mi-o servește atât de sec, de parcă nici nu merit să mi se adreseze acele două cuvinte.

— Insist!

De această dată își mută privirea leneșă asupra mea. Sprâncenele-i sunt atât de apropiate, iar trăsăturile întunecate de un aer așa de rece, încât mă fac să fiu curios în legătură cu soiul de aversiune avut împotriva mea.

Nu e prima dată când o rog să guste, așa cum nu este nici primul refuz de care mă lovesc. Dacă aceasta este Anastasia care mă tratează preferențial, schimbând o vorbă cu mine, nu vreau s-o cunosc pe Anastasia care nu dă doi bani pe cineva.

— Ce dracu` te face să crezi să îmi pasă de ce zici tu?

Mă uit pentru că sunt luat prin surprindere de pufnetul veninos, nu pentru că n-aș recunoaște posesorul acestei voci.

Lângă prima bancă, Eva și Codrin sunt protagoniștii unei noi dispute. Eva e destul de calmă comparativ cu rezonanța zeflemitoare ce se scurge din glasul ei. Pe când Codrin, veșnic angrenat într-o discuție aprinsă cu ea, este perfectă reprezentare a furiei. Există între cei doi o luptă fără sfârșit, ce s-a lăsat cu o notă scăzută la purtare pentru Eva, însă, dincolo de vorbe usturătoare și jigniri exagerate, nimic nu s-a întâmplat. Fapt ce, observ cu indignare, este pe cale să se schimbe. La nicio secundă după ce mă ridic clătînând scaunul, Codrin îi dă o palmă fetei, suficient de îndârjită și necontrolată cât să o dezechilibreze. Îi râde în nas, îndrugând ceva despre cum ea nu-și cunoaște locul, și îndrăznește să se avânte din nou către fată cu intenția de-a o pocni pentru a doua oară.

Trăgând-o în spatele meu, sesizez în treacăt buza spartă și norii de confuzie traversându-i chipul, ca și cum nu-i vine să creadă că el a fost în stare de așa ceva.

— Tu ce dracu` te bagi?

Am un moment de repaus total al minții. În ce lume normală un om ar asista indiferent la o asemenea scenă? Codrin e profund siderat de apariția mea și înțeleg că ofuscarea lui e reală, venind chiar din ideea că nimeni n-ar fi trebuit să intervină.

Nu mi-au fost niciodată străine obiceiurile lui. Știu că este un mare dobitoc, vorbește ce și când vrea, iar în nouăzeci la sută din cazuri sfârșește prin a batjocori pe unul sau pe altul, dar... să reacționeze violent? Țsta este un comportament la care nu pot spune că mă așteptam de la un băiat care, totuși, crește într-o familie bună.

Sunt împins de Eva, nu cu multă forță. Cu mâinile încleștate și chicoteli seci fata își șterge sângele strâns în colțul gurii.

— Uau! Ia uite ce bărbat adevărat avem noi aici! Nț, nț!

Rețeta amuzată, terminând cu o plescăitură ofensivă din buze și uitându-se la el cu atâta superioritate, că n-ai fi zis să fie ea cea vătămată. Asta te-a învățat acasă dragul tău părinte, respectabilul preot? E o nouă practică bisericească de care noi, muritorii de rând, n-am aflat?

Orice ar fi între ei doi, n-a început de ieri, de azi. Dacă mi-am dat seama de un lucru, acela este că ei dețin destul de multe informații legate de viața privată a celuiilalt, chestiuni pe care niciunul dintre noi nu le împărtășește în gura mare. Ele sunt și arma la care apelează la nevoie, săgețile fiind adesea direcționate spre sfera familiei.

Eva știe ce face. Îl atâță și lovește unde are siguranța că-l deranjează. Iar Codrin e ușor de afectat. Nu a învățat să-și controleze emoțiile, iar furia care-i înroșește obrajii îi e de ajuns Evei, care se hrănește cu o satisfacție bolnavă văzându-l așa.

— Codrin, du-te în banca ta, zic înainte să dea el curs altor injurii. Și tu, Eva, hai la cabinet.

Angrenați într-un tensionat schimb de priviri, sunt, temporar, șters de pe fața pământului. Tot ce contează este că niciunul nu vrea să dea înapoi, iar atât de mult dispreț rar mi-a fost dat să văd. Abia acum conștientizez și liniștea din clasă. Toți privesc atenți scena, însă niciunul nu îndrăznește să se apropie sau să îl tragă de mânecă pe Codrin, deși puținii băieți din clasă sunt prieteni cu el. Probabil că n-ar trebui să mai fiu surprins de atitudinea acestui colectiv, din moment ce aceiași oameni au o plăcere scârboasă din a o lua la mișto cu fiecare ocazie.

— Sigur, Eva, scrâșnește din dinți el, du-te la cabinet. N-aș vrea să pățești ceva rău.

— Așa-i că n-ai vrea? Cât de drăguț din partea ta!

— Sigur că nu. O să fii în regulă dacă nu sufli o vorbuliță altcuiva despre... această întâmplare.

Și, pentru că mă irită îngrozitor amenințarea lui, îmi dau

drumul la gură, căci ce mai contează un telefon în plus sau în minus din partea dirigintei?

— Cui îi adresezi această... îndrumare?

— Ție. Ei. Întregii clase, răspunde scurt.

— Frumos. Dar eu n-am fost niciodată în stare să urmez sfaturile nimănui.

— Nu face pe șmecherul cu mine!

— Eu? N-aș putea vreodată să sper la un asemenea titlu, așa că ce te face să crezi că fac pe șmecherul?

— Ești și tu tare-n clonț ca asta? Fiil! Vezi cât de bine o duce ea și gura ei mare. Vrei să-i spui dirigintei? Spune-i, să vedem dacă te crede. O să fii tu și Eva împotriva celor din clasă. Pentru că, de fapt, nimeni n-a văzut nimic.

Ah, bineînțeles, turma îi dă ascultare lui. Are dreptate, nimeni nu reacționează. Unii dau din cap afirmativ la ceea ce aud. Ce nu înțelege el este că mă doare în cot de bravura lui, și nici acolo. Doar pentru că el și haita de *spălați pe creier* vor persista în versiunea lor, nu înseamnă că nu-i voi spune dirigintei. Da, slabe șanse ca ea să ia atitudine și să remedieze situația, că nu suntem la prima abatere, însă nu am de gând să tac.

— Cât îmi place acest spirit colectiv! mă întorc eu către ceilalți imbecili din clasă și către toate fetele care nu dau dovadă de cea mai mică urmă de simpatie pentru o alta ce fusese bătută. Așadar, când următoarea fată va primi o palmă de la minunatul nostru coleg, va trebui să mă bucur de priveliște, nu? O perspectivă încântătoare, ce pot să spun...

— Te bagi unde nu-ți fierbe oala, Mihail! Vezi-ți de treburile tale, ce este între mine și Eva nu este problema ta.

— În clipa în care ai ridicat palma asupra ei a devenit problema tuturor, Codrin. Nu-mi dau seama dacă n-ai priceput gravitatea acțiunii, sau chiar ți se pare normal să apelezi la asta.

— Repet. E problema mea ce fac.

Respect — Bun. Dacă e problema ta, atunci îți asumi ce ai făcut și suportă consecințele, pentru că va trebui să îți petreci viața în pelerinaje la Arsenie Boca, ca să-mi închizi gura.

Nu stau să aud râsetele înfundate ale celorlalți, sau să continui conversația. O iau pe Eva, mai mult forțat, scoțând-o din clasă ca să nu pună iar paie pe foc.

— Bună aia cu Arsenie Boca, declară, încântată.

— Zău, Eva, pune-ți și tu fermoar la gură câteodată, știi că-i sare țandăra din orice.

— Nu mi-e frică de el.

— Am văzut, însă neînfricarea ta nu-l oprește din a se manifesta violent și, dacă n-ai observat, nu ești un partener pe măsura lui într-o luptă corp la corp.

— Ai fi surprins, râde ea, rezemată de peretele holului.

O privesc expectativ, deoarece afirmația nu mă calmează sub nicio formă, dimpotrivă, mă face să mă gândesc la ce-i mai rău. Dacă nici în școală nu mai există siguranță și ajungem în stadiul în care împărțim pumni și palme, atunci suntem rău.

— În fine, nu contează, spune brusc.

— Du-te la cabinet și eu merg la cancelarie, oftez, întrucât Eva urmează pașii Anastasiei ignorându-mă, și eu simt cum micile pulsații se transformă într-o migrenă pe care trebuie s-o suport încă trei ore.

— Te duci degeaba la dirigintă. N-o să-i faci nimic. Nici nu o să te creadă. Am mai trecut prin asta, crede-mă pe cuvânt.

— Nu știu unde naiba erai când îi explicam dobitocului că n-o să-mi țin gura închisă. Du-te odată la cabinet și lasă-mă să fac ce trebuie.

— Mda, fă ce vrei, mă expediază ea, tulind-o pe ușă.

O să fie o zi lungă...

*

— Nu o fac cu tine! izbucnește Sorina. Serios, Harap-Alb, nu o fac cu tine nici în ruptul capului, repetă, luând o gură de cafea.

— Nu vreau să vă aflu intimitățile, zic imediat ce intru în bucătărie.

Miroase a negresă. Ochii îmi strălucesc la vederea prăjiturii. Mă servesc, apoi mă așez la masă între ea și Adrian.

— De ce să nu o facem? o chestionează frate-meu ferm, și zău că îmi stăpânesc extrem de greu răsul, pentru că discuția lor sigur nu este ceea ce pare, dar eu sunt pus pe șotii, și ce modalitate mai bună să am de a-mi exercita creativitatea, decât bâzâindu-i pe cei doi?

— Frațioare, n-ai înțeles că nu doresc să vă aflu intimitățile? Oricum, n-ați făcut-o până acum?

— Mi se urcă sângele la cap, sincer, zice Sorina, exasperată. De ce aș fi făcut-o cu el? se întoarce spre mine cu seriozitate.

— Ăăă..., pentru că este prietenul tău? replic de parcă ar fi o explicație plauzibilă și imbatabilă, pe când ea se uită la mine ca și cum i-aș fi răspuns într-un fel cât se poate de idiot.

— Asta înseamnă că trebuie s-o fac neapărat cu el?

— Doar nu s-o faci cu mine, ridic din umeri, mimând indiferența.

— O fac singură și cu asta basta! se îmbufnează fata, încrucișându-și mâinile la piept.

Adrian chicotește pe înfundate, atrăgându-și o privire profund dezaprobatore. El știe foarte bine că eu și Sorina nu suntem pe aceeași lungime de undă momentan. Mă surprinde că ea nu a realizat asta, ea care îmi întoarce cu stoicism înțepăturile.

— Cum naiba s-o faci singură? Frate, asta nu-i a bună. Dacă preferă s-o facă singură și nu cu tine... până aici ți-a fost, eu zic să ai mare grijă și să fii cu băgare de seamă.

— Doamne, cum să mă descurc eu cu voi doi? se plânge Adrian, râzând. Despre ce vorbim noi aici?

— Despre sex, spun monoton.

— Despre sport, afirmă ei la unison.

Urmăresc chipul îmbujorat și gura căscată din pricina

Resurimirii a cumnatei mele. N-ar trebui, s-a obișnuit cu mine până acum. Nu durează mai mult de câteva secunde pentru ca râsul fratelui meu s-o trezească.

— Mă, băiatule, se înfoaie ea, ziceam că nu fac sport împreună cu el... nu... Băi, nu-mi ajungea Adrian cu aluziile lui, te am și pe tine pe cap! De asta râdea Harap-Alb ca apucatul, ce vorbeam eu și ce înțelegeai tu, puștan hormonal! Nu sunteți sănătoși, niciunul dintre voi nu e în toate mințile, tună, mai mult amuzată decât ofuscată.

— Ei, de unde era să-mi imaginez eu că discutați despre sport? Mi se pare firesc să fie vorba despre sex. Adică, sunteți împreună de atâtea timp și... nimic? insist eu, iar fața ei adoptă niște nuanțe de roșu intens, rar vizibile la ea, deși e destul de slobodă la gură.

— Și tu care ziceai că nu vrei să ne afli intimitățile, bombăne, cu chipul pe de-a-ntregul îngropat în palme. Idioților! murmură și se ridică, verificând cuptorul.

— Sorina, încep eu, văzând cum scoate un rând de briose și grăbindu-se să introducă altul pe care-l păstrase în frigider, tu realizezi că iar pregătești prăjituri în neștire?

— Vine mama ta, normal că mă zbat ca să am ce pune pe masă. Dar, stai așa, ai uitat că ne vizitează? se întoarce spre mine, confuză. Adică, iar? întrebă cu emfază, aducându-și sigur aminte de ultima dată când m-am prefăcut că întâlnirea cu mama mi s-a șters subit din minte din cauza alcoolului.

O minciună sfruntată, neînghițită de Sorina, având în vedere că eu nu consum asemenea băuturi.

— Da, și am deja planuri, mint cu nonșalanță, susținându-i privirea ca să nu mă prindă cu mâța-n sac.

— Ca să vezi! Anulează-le! Maică-ta nu bate drumul de pomană, ca să nu stai acasă. Data trecută te-ai fofilat, să nu crezi că ți-am luat de bună scuză. O eviți, și nu-mi pasă dacă Adrian vrea să-ți ofere spațiu ca să îți pui ordine în gânduri. Unele lucruri trebuie discutate la timpul lor. Ai ceva de spus,

spune, dar nu te ascunde, căci amânarea nu duce la nimic bun.

— Nici nu am nevoie de o mamă cu tine aici, bodogănesc, motivele mele nefiind într-atât de întemeiate, încât să le dezvălui. Sau poate sunt. Până și eu sunt derutat.

Am căzut la pace cu mama, nu am sentimente de ură și angoasă față de ea. Știa că am nevoie de spațiu. Doar un imbecil ar considera un număr mic de întâlniri buretele care șterge absența anilor. Prima răceală, prima durere de cap, prima dificultate întâmpinată la școală... Nu a fost martora acestora. De la un punct, sprijinul și modelul meu – Adrian – a dispărut și el. Am înțeles motivele tuturor. Nu asta este problema. Dorința de a nu-i ieși în cale s-a născut în urmă cu trei luni, la una dintre vizitele lunare obișnuite, nimic special. După cină i se înfiripase în minte minunata idee că are dreptul să-mi ceară cu exigență o îmbunătățire a situației școlare. Constatasem cu stupeoare că își atribuia responsabilități și mă deranja tonul din aceea atitudine care decidea că oamenii sunt doar în alb și negru: ori ești prost, ori ești deștept.

Judecând după această opinie conservativă, aș îndrăzni să afirm că mă situez într-un punct al mediocrității care-mi place cu desăvârșire, de aici pornind și distanțarea de propria mamă. Faptul că menționase, cu o inflexibilitate pe care n-o mai lăsase la vedere până atunci, că trebuie să fiu perfect la școală, altfel destinul meu va fi cel al unui ratat, mi-a stins lumina. Din varii motive, printre care și acela că nu decide ea definiția unui ratat. O singură conversație spune multe despre o persoană, de fapt, îl poate caracteriza cu atâta ușurință, aproape înspăimântător. Brusca ei îngrijorare, manevrată cu destul de puțină precauție și bun simț, mi-a adus aminte de vremea în care am considerat această imperfecțiune cauza tuturor relelor.

Se dezvoltase în ultima vreme această cerință absolută,